

че азъ съмъ приетъ вече за ученикъ. Кръщелно свидѣтельство не ми искаха, нито пакъ ме питаха дали съмъ ваксиниранъ отъ баба шарка. Въ това врѣме докато ставахъ тѣзи работи, ученицитѣ бѣха спрѣли да четатъ и зѣпаха да видятъ, що ние правимъ. Учителтъ забѣлѣжи това, долови прѣта, удари съ него по плочитѣ (стаята бѣ покрита съ едри, полуизпечени тухли) и изкрѣска: четете бре! какво зяпахте! Слѣдъ плѣска на прѣта и вика на учителя, чу се въ цѣлата стая едно мър-мър-мъръ, сѣкашъ брѣмбари бучатъ. Азъ се озъртнахъ назадъ да видя, що стана, но усѣтихъ силно дръпване отъ баща си да гледамъ къмъ учителя. Този послѣдния брѣкна задъ гърба си въ кюшето и зе една дъска съ кжса опашка. Тури я на колѣно, слѣдъ това извади отъ пояса си пиринченъ „дивитъ“, отвори горницата му, па извади едно гжше подострено перо, сетнѣ захлупи вратата и обърна отъ другата страна дивитя — тя бѣше широка като мастилница, отхлупи една похлупка, потопа гжшето перо и почна да пише върху дъската. Писането трая доста. Прѣзъ това врѣме азъ не смѣяхъ очи да мръдна, треперяхъ и гледахъ право къмъ учителя. Най-сетнѣ учителтъ спрѣ, избърса перото въ космитѣ на калпака си, пхна го въ дивитя, който тури пакъ въ пояса си.

— Дръжъ, каза учителтъ съ дрезгавъ гласъ. Азъ хванахъ дъската за опашката.

— Видишъ ли това, що е писано най-напрѣдъ.

— Виждамъ, отговарямъ, треперейки отъ страхъ.

— Познавашъ ли го — що е? — Познавамъ го — кръстъ.

— Ха, казвай сега:

„Кръсте Боже, помагай!“ — Азъ повтарямъ: